

ZPRAVODAJ č. 22

pro své členy Asociace malířek a malířů kraslic ČR

2017

Úvodník

Vážení přátelé, malířky a malíři kraslic. Mám napsat úvodník a jak začít? Nejraději bych napsala vám všem osobní dopis. Říká se, že napsat dopis je už poloviční přítomnost. Začínám otázkou, jak jste se měli celý rok? Byl to rok jistě tvůrčí a plný zážitků. Pro nás všechny je hlavní sezona o velikonočních svátcích. Ale potom, čím se zabýváte? Někdo dělá kraslice celý rok, má stálý odběr, někdo je dělá do zásoby pro příští sezonu.

Škoda, že nám nepíšete, jaké máte záliby, co mimo kraslic vyrábíte? Mnozí se prezentují na výstavách nebo jarmarcích a bylo by hezké svěřit se, se svými zážitky a zkušenostmi s vystavovateli. A co byste od našeho „malého“ spolku očekávali nebo co by pro vás bylo přínosem.

Co děláte v létě? Někteří sbírají materiál pro zdobení kraslic slámou nebo dužinou z jezerní sítiny. Já osobně schraňuji jen skořápky, buď pro vlastní tvorbu nebo pro děti z kroužku malování kraslic.

Během dovolené jsem navštívila několik výstav a nedávno výstavu patchworku, autorky paní Viery Sehnoutkové. Její práce jsou často publikovány v časopise Švadlenka. Na výstavě bylo mnoho nástěnných dekorací, dále užitných předmětů z textilu, kabelky, tašky, hračky i šaty. Obdiv všem, kteří se věnují náročné tvůrčí práci. Stejně je to i s námi, co zdobíme kraslice. V naší Galerii kraslic byla sezona dobrá. Měli jsme plno zájezdů turistů nebo i jednotlivců. Také návštěvy z ciziny.

Máme novou vitrinu s osvětlením na zdobená pštrosí vejce. Nechali jsme vytisknout pohlednici s kraslicemi a hlavně máme novou skládačku o naší galerii. Tuto vám všem jako dárek posíláme přiložený ke zpravodaji. Přes místní Obecní úřad Libotenice jsme získali úžasnou mladou posilu. Každé úterý, kdy se scházíme v galerii, pracuje s námi. Je pro nás velkou výhodou. Je stejně naladěná na ruční práce a lidovou tvorbu jako my. A proto se také

stala členkou našeho spolku. Máme novou krev jakou jsme si přáli!

Před námi jsou Vánoce, vždy se na toto období těším, protože je to čas plný krásného očekávání a krásných tradic.

Přeji všem hodně zdraví a vánoční pohody!

Ludmila Kubálková

Členská schůze v roce 2020

Vážené a milé malířky a malíři kraslic. V roce 2020 budeme mít členskou schůzi, ale již nyní přemýšlím a dělám mi to starost, že se nás schází většinou do padesáti členů a to je málo. V roce 2015 jsme se museli stát spolkem a odhlasovat nové stanovy. Všichni jste je dostali ve zpravodaji a jistě Vám neuniklo to, že aby byla členská schůze platná, musí se sejít nejméně 60% členů!

A proto si kladu otázku, zda budeme usnášeníschopní. Ráda bych vás tak požádala, abyste si na tuto akci udělali čas.

Hlásí se nám také malířky se zájmem stát se členkou asociace, ale některé, jakmile dostanou členský průkaz se odmlčí a už o nich neslyšíme a ani nevíme proč. I když někdo přestane platit příspěvky, zůstává po tři roky naším členem než ho můžeme sami vyloučit pokud se do té doby neodhlásí sám. Tudíž máme ve stavu mnoho členů, kteří nám poté scházejí při hlasování.

Uvědomte si, že zápis o průběhu schůze a prezenční listina se předkládají Krajskému soudu v Ústí nad Labem. Ještě jednou vás prosím, zvažte svoji účast na schůzi, která se zřejmě bude konat ve Žďáru nad Sázavou v hotelu Jehla v září 2020.

Děkuji všem, kteří nám posíláte fotografie svých prací nebo i kraslice a my víme jak se vaše tvorba vyvíjí.

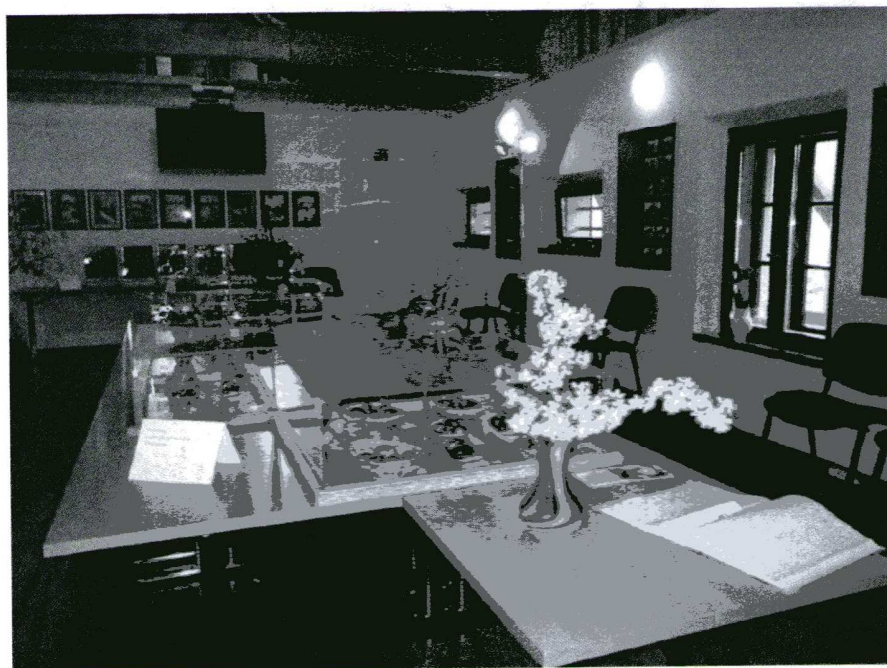
Předsedkyně Olga Hovorková

Výstavy v roce 2017:

Městské muzeum v Míloni
Regionální muzeum Velvary
Kulturní dům Kraslice
Cinkův statek v Ledčicích
Obecní úřad Dušníky
Základní škola Libiš
Městská knihovna Roudnice
nad Labem

Plánované výstavy 2018:

Diakonie Krábčice
Kulturní dům Kraslice
Kulturní dům Vacenovice
Městské muzeum Úpice
Kulturní dům Libotenice
Další výstavy jsou v jednání.

Výstava v Ledčicích

Přijetí nových členů:

Irena Kindlová - Libotenice

Letošní kurz malování kraslic pro děti byl pod vedením paní Jiřiny Nové opět úspěšný. Děti se po příchodu do Galerie předháněly, kdo bude mít lepší místo, co nejbližší paní lektorce. Kapacita výukové místnosti byla zcela naplněna. Tímto také děkujeme paní Nové za trpělivost při výuce dětí.

V květnu jsme se sešli v galerii abychom zhodnotili a poděkovali všem, kteří se podíleli na přípravách jarních výstav. Tohoto setkání se zúčastnila i naše starostka Ladislava Rejšková. Velmi ocenila naši práci i přínos při propagaci obce Libotenice.

V červnu jsme pomáhali připravit výstavu o obci Libotenice v místním kostele svaté Kateřiny Alexandrijské. Noc kostelů proběhla úspěšně. Výstava se moc líbila.

Dne 15. listopadu se v galerii zdobily adventní věnce. Za celý den se vystřídalo mnoho žen, které si domů odnesly nejen nazdobený věnec, ale i příjemnou vzpomínku na hezký strávený čas u kávy nebo čaje. Materiál na zdobení zaplatil obecní úřad. Tímto mu děkujeme.

Prosíme, kdo má emailovou adresu, necht' nám ji poskytne ať můžeme řešit korespondenci touto cestou. Děkujeme.

Přiložená složenka ve Zpravodaji je na členský příspěvek na 2018.
Základní příspěvek činí 100 Kč na rok.
Děkujeme Vám všem.

Slovo nového člena

Lidová tvorba. Název pro něco, co „voní“ jako mazanec u babičky a dědy na chaloupce. Je to něco, co je převážně pro nás mladší zahaleno rouškou neznalosti. Je nám to už tolik vzdálené, že bychom-li něco vědět, musíme se obrátit na starší pamětníky nebo na solidní knihy s touto tematikou. Nicméně také díky nejruznějším akcím jako jsou historické trhy a jarmarky, se mohou lidové zvyky dochovat pro další generace. Nemalou měrou se na onom dochování také podílí i různé spolky.

Ale obraťme list a já začnu trochu jinak. Jmenuji se Irena Kindlová a důvod, proč i já přispívám nyní do zpravodaje je velmi prostý. V březnu tohoto roku jsem začala pracovat pro obecní úřad v Libotenicích. Toho využily paní Hovorková s paní Kubálkovou a domluvily se s paní starostkou, že si mě budou „půjčovat“.

A tak se mi dostalo příležitosti nahlédnout „pod pokličku“ dění v Galerii kraslic a tudíž do celé Asociace.

Od té doby uběhlo osm měsíců a během těch schůzek, které probíhají jednou za týden, musím říct, že se zrealizovalo mnoho nápadů i důležitých záležitostí.

Elán obou výše zmíněných dam a jejich nadšení „pro věc“ je pro mě inspirací. Jejich tvořivý duch a kreativní nápady dělají z Galerie kraslic to, čím je. Za zmínku určitě také stojí jejich volný čas, který investují do chodu galerie, aniž by za to cokoliv očekávaly. A jak to tak bývá, dokud si lidé sami nezkusí, co daná věc obnáší práce a úsilí, tak nikdy neví.

Často si také v galerii prohlížím to nepřeberné množství kraslic zdobené různými technikami: tu škrábané, tu batikované, tu se sítinou.... Čistá krása! Představuji si onoho člověka, jak se sklání nad „prázdným“ vajíčkem jenž se kraslicí teprve stane a vidím, jak přemýtlá nad motivem. Vidím tu soustředěnost, pevnou ruku, potěšení z tvorby a „odevzdání“ kousek sebe sama na tu křehkou skořápku, kdy jeden neopatrný pohyb může zmařit celé úsilí. Lidé jsou opravdu zruční. My Češi jsme zruční. Proto pevně doufám, že se v mladé generaci vždy najde někdo, kdo přilne k duchu lidových tradic a bude dál pokračovat a časem třeba i předávat odkaz našich předků v podobě lidové tvorby.

Irena Kindlová

Velikonoce v Linci.

Měla jsem možnost zúčastnit se velikonoční výstavy v rakouském Linci. Konala se v centru města v krásném prostředí Albertina. Sál byl krásně vyzdoben spoustou květů. Na úvod přednesly místní ženy pásmo veršů a písní a pak už nastala vlastní akce. Zúčastnilo se jí hodně lidových umělců a řemeslníků – samozřejmě krasličářky, perníkářky, řezbáři, keramici, šperkaři a mnoho dalších zajímavých oborů. Myslím, že mezi kraslicemi patřily ty od našich krasličárek mezi nejhezčí. Bylo tam hodně vrtaných, z nich se mi nejvíc líbily ty v bílém provedení, pak vyškrabované, batikované, drátované a mnoho dalších. Některé hodně zvláštní, třeba kraslice z Maďarska byly tmavé, zdobené stříbrnými a zlatými spirálami, no moc lidové mi nepřípadaly. S podobnými kraslicemi přišel i pán, který propagoval výstavu kraslic v Piešťanech na Slovensku. Na plakátech měl podobné kraslice jen v bílém provedení s barevnými spirálami. To mě překvapilo, uvědomila jsem si, že vlastně slovenské kraslice vůbec neznám. Ale tyto mě tedy nenadchly.

Na výstavu přišlo celkem dost lidí, ale většinou starší generace, líbilo se jim všechno, ale moc nekupovali, takže po této stránce nic moc. Ale byla jsem moc ráda, že jsem to tam poznala, navíc jsme si prohlédli hezké město Linec s Dunajem.

Děk za obrovskou práci s výstavou patří paní Ployer (Pochází z jižních Čech), která se o nás starala. Odjížděli jsme plni zážitků a spokojení.

Josefa Jordánová

Velikonoce mého dětství

Vzpomínky. Jsou milé, ať již plujeme po klidné hladině života, nebo procházíme úskalím – vykouzlí na naší tváři vždy nostalgický úsměv. Ano, je to již všechno tak dávno, a přesto odlesk těch dětských prožitků nosíme v sobě stále.

Jarní vzpomínky nám zavoní probouzející se zemí, prvními výhonky trav a květin, rozvírajícími se pupeny keřů a stromů, a tak nám vždy vkládají do srdcí radost a novou naději na další dny našeho života. A jarní úryvky vzpomínek jsou také spjaty s učením maminčiných koled a s prožíváním příprav na velikonoční svátky i s přípravou barevných vajíček. To jsme ještě nevěděli, že zdobení a obřadní užití vajec sahá svými kořeny až do hluboké minulosti, o čemž svědčí archeologické nálezy z pravěkých pohřebišť.

Pro nás celé to velikonoční odbobí bylo tajemné a slavnostní. Velkou zásluhu na tom měla maminka. Vyprávěla nám, jak ona prožívala jarní svátky, jak se na ně těšila, a tak vkládala do našich srdcí i radost z těchto oslav. A nás její slova provázejí jako vzácný odkaz stále naším životem.

Na Smrtnou neděli nás brával tatínek do Suchovrší. Tam se konal průvod: děvčata v krojích nesla „Smrtku“ a další mládež je doprovázela na koních. Bylo to loučení se zimou a za zvuků písně „Smrt nesem ze vsi, nové jaro do vsi“ byla figurína zapálena a vhozena do řeky.

Na Květnou neděli jsme si připravili snítky jívy – kočiček a šli jsme je do kostela posvětit. Doma je potom maminka zastrčila za kříž a některé zanesli s tatínkem na pole, aby byla dobrá úroda. Podle staré pověry jsme museli také jednu kočičku spolknout, aby nás nebolelo v krku. Pro nás, děvčata, bylo ale nejhezčí to, že jsme si přinesly z lesa hezké smrkové snítky, a maminka je propletla barevnými stužkami, připevnila na ně svatý obrázek a „lito“ bylo hotové. Každá jsme měla trochu jiné a mohly jsme jít k sousedům a známým „litovat“. Však kdybychom nepřišly, určitě by se zlobili, že jsme na ně zapoměly. Byla to pro nás vždy radost a snažily jsme se co nejlépe zazpívat koledu. Těch nás maminka naučila více, ale pamatuji si již jen některé z nich. Např. koleda pro chlapce:

*Já jsem malý koledníček
a já si jdu pro koledu-
dovolte mi vyšlehati tu vaši dceru.
Až ji budu šlehati – v tom mi nebraňte,
pár vajíček červených raději mi dejte.
To proutí jsem nasbíral u Piláta v síni
kde byl Kristus bičován pro ty naše viny.*

Na Zelený čtvrtek jsme se těšili na snídani. Byly jídaše s medem a rodiče nám připomínali, že touto snídaní budeme chráněni během léta od uštknutí hadů i od žihadel včel a vos. Také v tomto dni „odlétaly zvony do Říma“. Nám se to zdálo divné, poněvadž zvon v naší zvonici visel stále. Byl však tichý a zazvonil opět až v sobotu večer při Vzkříšení.

A to nás již čekal Velký pátek. Museli jsme vstát brzo ráno, i když se nám opravdu nechtělo. Poslechli jsme však a šli si kleknout do zelené trávy, čelem k východu slunce a modlili se:

*Šel Pán Ježíš do zahrady,
poklonil své svaté hlavy
na travičku zelenou,
na rosičku studenou.
Přišel k němu svatý Petr,
svatý Jan. Ptali se jej:
„Co tu děláš, milý Ježíši?“
Rozjímám své drahé rány,
které mi tu Židé dali,
na hlavu trnovou korunu,*

*prvé ruce, druhé tělo, třetí bok -
vem tu modlitbičku, svatý Petře,
rozděl ji všem lidem.
Starému, mladému, hrdému, pyšnému,
kdo ji bude říkat, dřív než
ráno bude vstávat a večer spát -
Pán Bůh mu dá štěstí, zdraví,
po smrti ho pekla zbaví.
A pak v nebi očistí – první svého otce,
druhou svou matku – třetí svého bližního.*

Také jsme měli velký půst a dostali jsme jen něco málo, abychom zatím „neumřeli hladu“.

A byla zde Bílá sobota s posledním úklidem. Dřevěná podlaha byla pečlivě vydrhnuta, z komory voněly mazance a upečený beránek, maminka nás vykoupala, a ještě nyní cítím vůni vybilých košílek, které vždy sušila na slunci. A to se již blížil večer a celá rodina šla na Vzkříšení. Bývalo oslavné. Ve všech oknech na náměstí svítily svíčky na jakýchsi trojhranech, a když vyšel z kostela průvod se zlatými nebesy, zvony vyzváněly – na nebi se pomalu objevovaly hvězdy a vše bylo tak slavnostní a krásné, že nám, dětem, to připadalo jako v pohádce.

Na Boží hod velikonoční byla velká mše svatá. V tento den, podle starého zvyku, jsme dostali každý něco nového „aby nás beránek nepokakal“. Je to úsměvné, ale i to patří k dětským vzpomínkám. Také jsme dostali každý kousek posvěceného vajíčka a část tatínek rozdobil i na zahradě, aby byl dobrý rok.

A přišlo Velikonoční pondělí. To již bylo pro nás, děvčata, horší. Nejen že nás jako první vyšlehal bratr, ale při cestě do kostela jsme musely stále uhýbat klukovským dynovačkám z vrbového proutí. Vajíčka jsme měli pro ně obarvená v zeleném odvaru z osení, na červeno z cikorkových papírků, na hnědo z cibulových slupek. Když jsme však byly větší, učila nás maminka přikládat na bílá vajíčka různé snítky trav, obalit je v řídké tkanině a uvařit je v některém odvaru. Byla jednoduchá, ale měla také svůj půvab. Tradice jiných technik zdobení v našem východočeském kraji ještě nebyla. Snad jen občas se objevila kraslice s vyškrábaným vzorkem. To až v pozdějších letech národopisní pracovníci se snažili udržet staré tradice v různých oblastech naší vlasti.

Před čtyřiceti lety seznámila jsem se i já s kraslicemi zdobenými slámou. Přitahovaly mne svým půvabem a láska k nim mne provází stále. S dětmi, které toto lidové umění již dvacet let učím, se i náš kraj zařadil do „krasličářského“ světa. Však i spisovatelka Marie Kubátová v Krkonošských novinách o našich kraslicích napsala, že vyhlížejí vesele jako město samo, a kousíčky slámy – poslíčky boží úrody, skládají svítivé ornamenty.

Rozdávat čistou krásu je nádherný koníček. I v dnešní době vědecký a sběratelský zájem o kraslice, jako osobitý a výtvarný projev, je dokladem národní kulturní vyspělosti. Proto o předvádění zdobení kraslic mají lidé zájem v různých místech našeho regionu, ale i v zahraničí.

Však, kdyby maminka žila a viděla tyto jarní akce spojené s koledami, tanci a písněmi, měla by určitě radost. Přála bych proto každému, aby o Velikonocích navštívil některou výstavu, aby pocítil v srdci radost, že i v našem přetechizovaném světě žije láska k lidovému umění a že má i své pokračovatele v dětech.

A tak se k těm mým vzpomínkám z dětství přidala i myšlenka na současnost, a to je dobře. Máme stále znovu radost z nastávajícího jara, vítáme teplo slunce a těšíme se z každého projevu lidské tvořivosti. Věříme proto, že v budoucnu budou naše děti zpívat koledy a prožívat půvab velikonočních svátků i s udržováním starých zvyků, jako jsme je v dětství prožívali my.

Anna Rusová

Kraslice pro Lidice

Na základě reportáže České televize z Galerie kraslic, se nám ozvala paní Jana Vrzalová, dopisovatelka Lidického památníku. Smluvila si s námi schůzku, aby získala informace o akci, která proběhla již před 15 lety. Z iniciativy pana Miroslava Kubišty (dřívějšího předsedy našeho spolku) se jednalo o zaslání kraslic místním samosprávám v místech, která přijala název Lidice. Zhotovili jsme tehdy dárkové kazety, které obsahovaly 20 ks kraslic od různých maléřek z celé naší vlasti. Některé byly předány na pietním aktu představitelům zastupitelských úřadů USA, Panamy, Mexika, Peru, atd. v Lidicích 15.6. 2002. Ostatním byly zaslány poštou.

Pro nové vedení Lidického památníku byl tento dar velkým překvapením.

Paní Vrzalová o nás napsala článek do časopisu Přísně tajné – literatura faktu 5/2016, kde podrobně vše popsala. Byli jsme rádi, že po tolika letech se o tuto akci někdo zajímá.

Ludmila Kubálková

Sběratele

Už od loňského roku pokračuje spolupráce se sběratelem Markem Schaeferingem z USA o kterém jsme informovali v minulém čísle zpravodaje. Stále nemá všechny druhy zdobení kraslic, které by chtěl. Některé kraslice používá i jako dárky pro své přátele, tak spolupráce s ním bude ještě pokračovat. Díky tomu jsem poznal malířky z Jižních Čech, které má v péči jihočeské muzeum, i malířky, které jsou pokračovatelkami ve zdobení z oblastí, kde tato činnost pomalu zaniká. Bohužel vzhledem k hektické době a pracovnímu vytížení mají málo času na tvorbu a prezentaci, aby se tato tradice udržela.

V loňském roce jsem poznal dalšího sběratele a to ze Slovenska. Profesor Ing. Jozef Gruska Csc učí v Brně na fakultě informatiky. V průběhu let procestoval skoro celý svět a z každé destinace si přivezl vzorky kraslic. Některé můžete vidět na přiložené fotografii z výstavy, kterou pořádal loni v Piešťanech. Jeho zájem o kraslice je obdivuhodný. Ve své sbírce má přes tisíc kusů. Byl se za námi podívat na výstavě v Kraslicích, aby si svou sbírku rozšířil.

Do Piešťan jsme se zajeli podívat s paní Kučírkovou a Otiskovou. Výstava byla uspořádána v lázeňském muzeu – vile Dr. Lisky a zabrala celé jedno patro. Přesto, že výstava měla trvat jeden měsíc, byla pro velký zájem o 14 dní prodloužena.

Pavel Pouliček

Malé ohlédnutí

Srdečně zdravím z Kamenných Žehrovic. Je krásný „sluníčkový“ den, který jsme v polovině října, už ani nečekali. Hned má člověk hezčí myšlenky, úsměv na rtěch, práce jde líp od ruky a pohled na krásně zbarvené podzimní listy nás zahřeje u srdce. Kéž by to vydrželo ještě pár dní.

Čas nás neúprosně tlačí k úvahám, co nás ještě do konce roku čeká, co všechno ještě musíme stihnout udělat, zařídit, sehnat, objednat, nakoupit a naplánovat. Prostě všechno co běžně děláme, ale ke konci roku to prostě graduje. A zatím nemyslím na předvánoční úklid, pečení, vaření a chystání pravé sváteční atmosféry.

A tak bychom se měli na chvíli zastavit, nadechnout a ohlédnout se. Máme za sebou všichni obrovský kus života, práce. Máme většinou již velké dospělé děti, vnoučata i pravnoučata. Snažíme se, abychom všechno zvládali a všem pomáhali. A stále nedokážeme vyměnit slovo „musím“ za „můžu“. Nemusíme stát v pozoru a za každou cenu všem vyhovět. Naučme se odpočívat, věnovat se sami sobě a dopřát tělu tak zasloužený odpočinek. Malování vajíček nám všem přináší radost a potěšení, ale také obavu z toho, že opět nestihneme namalovat slíbený počet a udělat radost všem. Je to pro nás opět další maratón.

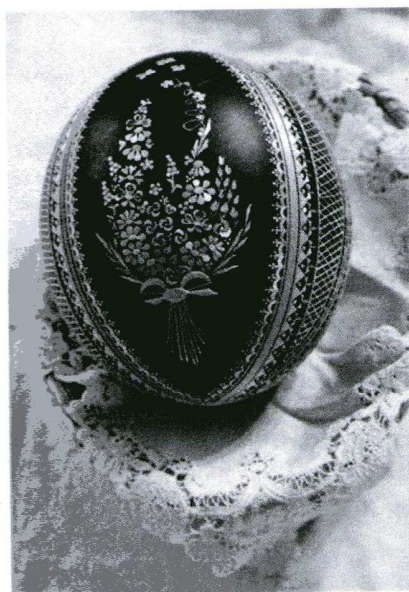
Už nyní se těším na jaro a Velikonoční výstavu kraslic v Libotenicích. Ráda jezdím na známá místa a za lidmi se kterými je mi dobře.

Tak všem držím palce, abychom se s rokem 2017 mohli v pohodě, v plné síle a zdraví rozloučit.

Tatjana Lovíšková

Co mě těší a naplňuje

Byla jsem oslovena naší Asociací, abych se ohlédla za uplynulým rokem 2017. Nemohu začít jinak, než každoročním pozváním, abych předváděla zdobení kraslic v nádherných kulisách opravdu pohádkového skanzenu v Přerově nad Labem. Obvykle na tomto místě ukazují zdobení kraslic celý víkend. Velice ráda se zde setkávám s dalšími zajímavými lidmi, které spojují tradiční řemesla. Jako příklad můžu uvést výrobu a zdobení perníků, předvádění úpravy kopřiv coby tradiční rostliny k využití ve tkalcovství a předvádění tkaní na kolovrátku. Z dalších řemesel je pak možné vidět košíkářské umění, tvorbu vitráží a další. Každý rok se na tuto akci vrací mnoho lidí všech generací a z jejich otázek a spokojených tváří lze vyčíst, že o tradiční řemesla, stejně jako o zdobení kraslic a další původní lidová umění, nemusíme mít strach. Plánujete-li již nyní, kam se budete chtít příští rok podívat, skanzen v Přerově nad Labem okolo velikonoce, je jistě správná volba. Zvláštní pozornost však musím věnovat tradičnímu předvádění a zejména pak vystavování

bohaté sbírky kraslic naší Asociace z Libotenic, na již tradičním místě v západních Čechách, v Kraslicích. Je již tradicí, že v kulturním domě zmíněného města předvádí různé techniky zdobení kraslic členové Asociace. V letošním roce spolu se mnou předváděli své umění Pavel a Jakub Pouličkovi. Myslím, že není nutné tyto členy, zabývající se voskovou batikou, tedy jednou z nejnáročnějších technik zdobení kraslic, blíže představovat. Snad jen zmíním, že sledovat Jakuba, mladší generaci lidových umělců, při závěrečné fázi vzniku kraslice, je opravdovým zážitkem. Z dalších členů, kteří zde předváděli svou techniku zdobení kraslic můžeme jmenovat Josefu Jordánovou. Já jsem na tomto setkání předváděla návštěvníkům tři mé oblíbené techniky, kterými jsou voskový reliéf, zdobení dužinou z jezerní sitiny a lepení slámy. Výstava a předvádění v Kraslicích probíhá většinou 4 dny a za tuto dobu navštíví kulturní dům skutečně velké množství lidí. Lze proto říci, že z hlediska propagace tvorby a možnosti předávat radost a naše zkušenosti, zejména mladší generaci, je tato akce velmi významná. Ráda bych ještě doplnila, že jedním ze vzácných hostů, který se v letošním roce této výstavy zúčastnil byl prof. Jozef Gruska, podle dokumentu ČT jeden z Galerie Elity Národa (GEN), a pro nás vášnivý sběratel kraslic a betlémů.

Ohledně nejmladší generace se pro mě stalo též již tradicí, být po 7 dní lektorkou zdobení kraslic v muzeu v Prachaticích a v Praze Uhřetěvesi. V obou případech se jedná o žáky ze základních škol. Během týdenního kurzu se v obou městech stačí vystřídat cca 300 dětí. Žáci si obvykle vyzkouší techniku voskového reliéfu. Nezbyvá než dodat, že každý rok zjistí, že je pro koho předvádět a vystavovat a tedy i komu naší radost postupně předávat. Již nyní se těším na další rok.

Lenka Volková